

Før eller mot bolsjevismen?

Linjene er idag klare.

Kampen står mellom NASJONALSOCIALISMEN og BOLSJEVISMEN.

Noen tredje utgang på denne krigen gis ikke.

Enten seirer Tyskland og dermed de nasjonalsocialistiske idéer.

Eller Tyskland seirer ikke, og da har vi bolsjevismens røde horder herjende over hele Europa, assistert av de hemmelige Røde Armé avdelinger, som gjennom år er bygd op i alle Europas land. Finnland utslettet, Norden bolsjevisert, Europa i kaos. Finnene kan fortelle hvad den røde terror er, men også alle de andre land, som har prøvd den i kortere eller lengere tid, som de baltiske stater, Ungarn, Bessarabia, Spania og mange andre. En «engelsk» seier sammen med bolsjevikstaten vilde bety at også England blev overskyttet av den røde stormbølge.

Helt fra Moskva—Berlin paktens inngåelse har Stalin bak kulissene samarbeidet med Churchill og Roosevelt, storfinansens representanter, for å knekke den stat som er bolverket mot bolsjevismen i Europa, og når det ikke lykkes militært så skal de gjennom forbryterske opfordringer til de villedte folkemasser i de okkuperte land om hamstring og sabotasje, og gjennom den engelsk-amerikanske sulteblokade av Europa, skape kaos og hungersnød i vår verdensdel og derved gjøre samfundene modne for borgerkrig og blodige omveltninger.

Men bakom Stalin, Churchill og Roosevelt står den mektige internasjonale jødedom — GULLETS HERRER, som nærer et uutslukkelig hat til de stater og det system som har brutt deres skjebnesvangre makt.

Den internasjonale jødedom ønsker hevn over Tyskland og å ødelegge det systemet som har satt dem utenfor. For å opnå det, skulde alle Europas folk kastes inn i krigen mot Det tredje rike.

Alle som er imot «nazismen» er med oss — skriker Churchill og Roosevelt, selv om det er den onde selv i Kreml.

Men vi nordmenn vil ikke marsjere side om side med de røde horder for å ødelegge et høitstående germansk kulturfolk. Den jødisk bolsjevikiske trussel mot den nordiske civilisasjon gjelder NORGE like meget som Tyskland, Finnland, Sverige og alle nordiske folk.

Skulde noen ærlig nordmann lenger behøve å være i tvil om hvor Norges plass er i dette verdensopgjør?

Kan det norske folk, og i særdeleshet den norske ungdom — i lengden forholde sig passive i denne gigantiske kamp for våre nordiske livsverdier og kultur?